

Uitspraak CBE-EUR op het beroep van

Procedure

Bij brief van 24 november 2011 heeft(gemachtigde) namens.....beroep ingesteld bij het CBE (hierna: het college) tegen het besluit van de examencommissie Geneeskunde (hierna: verweerder) van 18 november 2011. Dit besluit houdt in dat(hierna: appellant) de klinische fase van zijn opleiding geneeskunde niet verder kan vervolgen omdat appellant onvoldoende competenties heeft op het communicatieve en professionele vlak. Bij brief van 13 december 2011 heeft de gemachtigde de gronden van het beroep aangevuld. Bij schrijven van diezelfde datum heeft gemachtigde tevens verzocht een voorlopige voorziening te treffen. De kern van het verzoek om een voorlopige voorziening is dat appellant het college verzoekt te bepalen dat hij voorwaardelijk mag deelnemen aan de coschappen die per 30 januari 2012 aanvangen.

Het beroep en het verzoek zijn behandeld door het college in zijn openbare zitting van 23 januari 2012. Appellant is ter zitting verschenen in aanwezigheid van zijn gemachtigde. Verweerder werd vertegenwoordigd door zijn voorzitter,

Bestreden besluit

Verweerder heeft bij brief van 18 november 2011 besloten de klinische fase van de opleiding geneeskunde van appellant te staken. Appellant kan zijn opleiding niet verder vervolgen omdat hij volgens verweerder onvoldoende competenties heeft op het communicatieve en professionele vlak. Verweerder baseert haar besluit op een aantal observaties van verschillende begeleiders tijdens de coschappen van appellant. Verweerder stelt dat appellant tijdens de door hem gelopen coschappen meerdere onvoldoendes heeft gekregen voor discipline overstijgende competenties. Er is onder andere sprake geweest van gedragsproblemen bij appellant bij het coschap Interne geneeskunde. Om het functioneren van appellant te verbeteren heeft verweerder appellant een mentor toegewezen. Volgens verweerder maakte appellant echter onvoldoende gebruik van dit mentorschap. Appellant heeft het contact met de mentor volgens verweerder snel verbroken. Ook is sprake geweest van gedragsproblemen bij het coschap Kindergeneeskunde. Opnieuw volgden gesprekken met appellant en werden tekortkomingen in professionele competenties vastgesteld. Verweerder adviseerde appellant dringend psychologische begeleiding te zoeken. Onder leiding van een psychotherapeute is appellant begonnen met een leertherapeutisch traject. Aanvankelijk, aldus verweerder, leek hiervan een positief effect uit te gaan maar tijdens de coschappen Huisartsgeneeskunde en Psychiatrie ontstonden opnieuw problemen. Het coschap Huisartsgeneeskunde werd met een onvoldoende beoordeeld. Het coschap Psychiatrie is tussentijds afgebroken en volgens verweerder onvoldoende beoordeeld eveneens op competenties op het professionele vlak. Verweerder constateert bij appellant een gebrek aan

zelfreflectie/zelfinzicht en meent dat er sprake is van zelfoverschatting. Die eigenschappen zijn volgens verweerder sterk belemmerend voor het uitvoeren van het beroep van arts. De professionaliteit van appellant wordt door verweerder onvoldoende geacht om de coschappen te kunnen afronden.

Verweerder heeft conform artikel 6 van de Onderwijs- en examenregeling aangaande professioneel gedrag, de opleidingsdirecteur verzocht een vertrouwenspersoon in te schakelen. De vertrouwenspersoon is onder meer gevraagd zich een objectieve mening te vormen over het functioneren van appellant over diens gehele coschappentraject. Aan de vertrouwenspersoon werd verzocht een aantal vragen van verweerder te beantwoorden.

De vertrouwenspersoon heeft een gesprek met appellant gehad, waarbij tevens aanwezig was zijn begeleider tijdens het (afgebroken) coschap Psychiatrie. Vervolgens heeft de vertrouwenspersoon advies uitgebracht aan verweerder, waarna verweerder heeft besloten dat appellant de klinische fase moet staken.

Beroep

In beroep heeft appellant aangevoerd dat met de term 'staken' onduidelijk is welk rechtsgevolg verweerder in het leven wil roepen. Het bestreden besluit mist een verwijzing naar de wettelijke grondslag. Voorts is de motivering van het besluit ondoorzichtig en onvolledig. Appellant wijst erop dat meerdere coschappen met (ruime) voldoende en naar volle tevredenheid van de begeleiders door hem zijn afgerond. Appellant is verder van mening dat het onderzoek van de vertrouwenspersoon niet voldoet aan de opdracht die verweerder hem heeft verstrekt doordat zijn bevindingen onvolledig zijn. De vertrouwenspersoon heeft zijn oordeel alleen gebaseerd op het coschap Psychiatrie, en niet zelfstandig een eigen oordeel gevormd over het gehele coschappentraject, terwijl dat wel de opdracht was. Met betrekking tot de competentie professionaliteit heeft de vertrouwenspersoon verwezen naar de begeleiders van de andere coschappen. Er is derhalve geen sprake, aldus appellant, van een eigen oordeelsvorming van de vertrouwenspersoon. Appellant ziet niet op welke rechtsgrond de door verweerder opgelegde sanctie is gebaseerd. Subsidiair acht appellant de opgelegde sanctie van staken van de opleiding onevenredig. Appellant stelt in beroep voorts dat hij nog geen enkel coschap heeft herkanst. Appellant maakt conform het gestelde in artikel 4.21, achtste lid van de OER aanspraak op een herkansing bij een negatief beoordeeld coschap.

Voor zover verweerder de inschrijving van appellant definitief heeft willen beëindigen op grond van het Iudicium Abeundi (art. 7.42a WHW) stelt appellant dat daarvan in de gegeven feitelijke situatie geen sprake kan zijn. De gedragingen die appellant worden verweten vormen volgens hem niet een zodanig ernstig gevaar als de wetgever destijds heeft bedoeld bij genoemd wetsartikel. Bovendien is een dergelijk besluit voorbehouden aan het College van Bestuur van de instelling, en niet aan verweerder.

Verweer

Verweerder stelt dat de examencommissie een maatschappelijke verantwoordelijkheid heeft: zij dient te waarborgen dat afgestudeerde studenten voldoen aan alle voorwaarden om het vak van arts bekwaam uit te oefenen. Bij appellant zijn tekortkomingen vastgesteld met betrekking tot de vaardigheid communicatie-professioneel gedrag, die hem ongeschikt maken als arts, en een potentieel gevaar kunnen vormen voor de patiënten die aan hem worden toevertrouwd. Kortweg is het probleem bij appellant onvoldoende zelfinzicht/zelfreflectie en een grote mate van zelfoverschatting.

Verweerder geeft in het verweerschrift aan niet het ius abeundi te hebben willen gebruiken. Verweerder heeft met de term 'staken' bedoeld dat appellant zijn opleiding niet mag voortzetten vanwege ontbreken van de discipline overstijgende competentie professioneel gedrag.

Verweerder stelt dat al langere tijd getracht wordt de competentie professioneel gedrag van appellant, welke competentie niet gebonden is aan een specifiek vak, te verbeteren. Aan het einde van de opleiding zijn te verwerven ECTS punten voor deze competentie noodzakelijk voor het behalen van de academische graad. Gezien de meerdere onvoldoendes acht verweerder dat appellant zijn ECTS punten voor professioneel gedrag niet zal ontvangen en daarmee niet zijn academische graad zal kunnen verwerven. Verweerder heeft dit tijdig aan appellant proberen duidelijk te maken opdat hij andere keuzes zou kunnen maken.

Verweerder heeft niet het eind van de studie van appellant willen afwachten om hem eerst daarna te confronteren met het feit dat hij niet zou voldoen aan de criteria die de opleiding stelt.

Volgens verweerder is het hoogst uitzonderlijk dat een student bij 4 verschillende coschappen onvoldoendes scoort.

Hoorzitting

Van de zitting is een kort verslag gemaakt dat als bijlage bij deze uitspraak is gevoegd.

Overwegingen van het college

Het besluit om de klinische fase van appellant te staken heeft verweerder gestoeld op een aantal observaties van begeleiders tijdens de coschappen van appellant. De speciële coschappen in de klinische fase worden conform het gestelde in artikel 4.21, vierde lid van de Onderwijs- en examenregeling van de opleiding beoordeeld op 6 rollen (medisch deskundige, academicus, communicator, beroepsbeoefenaar, samenwerker en organisator). Sommige begeleiders constateerden tekortkomingen van appellant op onderdelen. Verweerder heeft aangegeven dat, onder andere, bij de coschappen Interne geneeskunde en Kindergeneeskunde problemen t.a.v. professioneel gedrag zijn gesignaleerd. Op basis van de overgelegde, en overigens ook niet bestreden, beoordelingen van deze twee coschappen heeft het college vastgesteld dat de eindbeoordeling in deze gevallen (ruim) voldoende was. Bij het coschap Interne geneeskunde werden alle 6 rollen als 'goed op niveau' beoordeeld. De stelling van verweerder, waarop het bestreden besluit mede is gebaseerd, dat appellant een onvoldoende heeft gescoord bij zijn coschap Interne geneeskunde kan het college dan ook niet volgen. Dat

de begeleider -enkele handgeschreven- kanttekeningen plaatste bij het door hem gegeven eindoordeel maakt dat niet anders. Dat geldt ook voor de door verweerder ter zitting gemaakte opmerking dat de beoordeling van coassistenten niet in alle gevallen altijd even zorgvuldig en nauwkeurig geschiedt. Het college heeft verder tot zijn verbazing opgemerkt dat van de eindbeoordeling van Interne geneeskunde twee verschillende beoordelingsstaten in omloop zijn, een beoordeling van 28 mei 2010 en een beoordeling van 27 mei 2010, beide voorzien van de naam van dezelfde beoordelaar, de latere mentor van appellant. Dat de begeleider/beoordelaar van dit coschap in een later stadium werd verzocht als mentor van appellant op te treden, vindt het college overigens een weinig gelukkige keuze.

Het coschap Huisartsgeneeskunde is, als enige coschap van appellant, met een onvoldoende beoordeeld. Waarom dit coschap niet is herkanst, onder verwijzing naar artikel 4.21, achtste lid van de OER, heeft het college niet kunnen achterhalen.

Bij de beoordeling van het coschap Huisartsgeneeskunde werden de rollen medisch deskundige en communicator als 'beneden niveau' beoordeeld. De rol beroepsbeoefenaar werd als 'goed op niveau' beoordeeld. Voor het college is overigens niet helder hoe verweerder het domein 'professioneel gedrag' definieert. Het college wijst er in dit verband op dat in het verslag van het gesprek tussen verweerder en appellant dat plaats vond op 18 augustus 2011 door verweerder is aangegeven dat de competentie professionaliteit gelijk is aan beroepsbeoefenaar.

Wat er zij van de (voorlopige) bevindingen van de begeleider tijdens het coschap Psychiatrie, niet in geding is dat er geen eindbeoordeling van dit coschap door de beoordelaar is opgemaakt en overgelegd, en het coschap derhalve formeel niet is beoordeeld. Van een formele mogelijkheid van een tussentijdse beoordeling is het college niet gebleken. Op de vraag in hoeverre het afbreken van dit coschap daarmee verband houdt, heeft het college geen zicht.

Artikel 4.21, tiende lid van de OER bepaalt dat wanneer een coassistent in de loop van de AKTE – en/of speciële fase twee keer of vaker een 'functioneren is beneden niveau' behaalt op een van de discipline overstijgende rollen, dit wordt voorgelegd aan de commissie Longitudinale Beoordeling Coschappen. Uit de stukken kan worden opgemaakt dat de beoordeling van het AKTE coschap Kindergeneeskunde aan deze commissie is voorgelegd. Ten aanzien van de overige beoordelingen heeft het college dat niet kunnen vaststellen. Dat de examencommissie de zaak in zo'n geval overneemt, zoals verweerder ter zitting heeft aangegeven, kan naar het oordeel van het college niet afdoen aan het gestelde in de OER dat de commissie Longitudinale Beoordeling Coschappen bepaalt of de student de ECTS punten voor de longitudinale beoordeling krijgt toegekend en hoe de student, wanneer dit niet het geval is, de ECTS punten alsnog kan verkrijgen. In de overgelegde stukken heeft het college geen uitspraken van deze commissie kunnen aantreffen, noch ter zitting opheldering kunnen verkrijgen.

Verweerder stelt dat appellant specifieke competenties mist en dat daarom de klinische fase dient te worden gestaakt. Conform artikel 4.21, dertiende lid OER heeft verweerder de

procedure van artikel 6 OER inzake professioneel gedrag in werking gesteld. Overeenkomstig het gestelde in artikel 6.7 is door de opleidingsdirecteur op verzoek van verweerder een als vertrouwenspersoon aangeduide functionaris ingeschakeld. Deze functionaris werd verzocht een aantal vragen van verweerder te beantwoorden. Het college is van oordeel dat de vertrouwenspersoon door slechts af te gaan op het oordeel van de begeleider tijdens het coschap Psychiatrie, niet voldaan heeft aan zijn opdracht. Temeer niet daar verweerder de vertrouwenspersoon expliciet had verzocht in te gaan op de vraag of de competentie professionaliteit voldoende ontwikkeld is. Voor een antwoord op deze vraag volstaat de vertrouwenspersoon met een verwijzing naar de begeleiders van de coschappen. Dat de vertrouwenspersoon heeft gemeend te kunnen volstaan met slechts één gesprek met appelland vindt het college in de omstandigheden van het geval moeilijk te begrijpen, temeer daar van de kant van appelland verzocht was om een vervolgesprek. Voor het college is onvoldoende duidelijk geworden waarom de examencommissie het advies zonder nadere overweging heeft overgenomen.

Met verweerder is het college van mening dat de examencommissie een bijzondere maatschappelijke verantwoordelijkheid draagt ten aanzien van het vaststellen of een student voldoet aan de voorwaarden ten aanzien van kennis, inzicht én vaardigheden die nodig zijn voor de beoefening van het vak van arts, juist ook ter voorkoming van potentieel gevaar voor patiënten die in de beroepspraktijk aan de arts zullen worden toevertrouwd.

Evenwel, een zo ingrijpende en verstrekkende maatregel als door verweerder beoogd (het staken van de opleiding) vereist naar het oordeel van het college dat uiterste zorgvuldigheid in acht wordt genomen en dat procedures zorgvuldig en correct worden uitgevoerd conform de toepasselijke wet- en regelgeving, waaronder de Onderwijs- en examenregeling van de opleiding. In de onderhavige casus kan een aantal procedureel-juridische onvolkomenheden worden vastgesteld die in de omstandigheden van het geval ertoe leiden dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. Het college zal daarom het bestreden besluit van 18 november 2011 vernietigen. Het college beveelt verweerder aan onderzoek te doen naar mogelijkheden voor een remediërend traject over een substantiële periode waarbij appelland geen directe patiënt-contacten heeft maar wel wordt geobserveerd. Met instemming heeft het college overigens kennisgenomen van de opmerking van verweerder ter zitting dat deze suggestie een overweging waard is. Nadat appelland dit remediërend traject naar het oordeel van begeleiders en verweerder met een positief resultaat zal hebben afgerond, zouden de coschappen mogelijk een vervolg kunnen krijgen. Ook dat is evenwel ter beslissing aan verweerder.

M.b.t. het verzoek om een voorlopige voorziening

Appelland heeft het college verzocht, bij wijze van voorlopige voorziening, te bepalen dat hij voorwaardelijk mag deelnemen aan de coschappen die per 30 januari 2012 aanvangen. Het college acht voor het treffen van een voorlopige voorziening in deze casus geen plaats. Daar komt bij dat het college niet bevoegd is om appelland toe te laten tot coschappen. Dat is een exclusieve bevoegdheid van verweerder.

Uitspraak

Het college besluit als volgt:

- het beroep van appellant gegrond te verklaren;
- het bestreden besluit te vernietigen;
- te bepalen dat verweerder binnen drie weken na datum verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van de overwegingen van het college;
- verweerder te veroordelen tot betaling van een vergoeding voor de kosten van rechtsbijstand, conform artikel 7.28 Algemene wet bestuursrecht.